BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA VESTIRE/ an VIII, nr. 28-29, nov.- dec. 1999; 14 pag.

Trei crai

Trei crai de la răsărit
Cu steaua-au călătorit.
Și-au mers – după cum citim –
Până la Ierusalim.

Acolo dac-au ajuns,
Steaua-n nori li s-a ascuns,
Prin oraș ei au căutat
Și pe toți i-au întrebat:

„Unde S-a născut – zicând-
Un Crai mare de curând?
Ca să mergem să-L vedem
Și Lui să ne închinăm".

Iară Irod împărat,
Auzind, s-a tulburat,
Pe crai la el i-a chemat
Și în taină i-a-ntrebat,
Ispitindu-i, vru setos
Să afle despre Hristos,

Zicând: „Mergeți și aflați
Și venind mă-nștiințați,
Să merg, să mă-nchin și eu
Ca Unuia Dumnezeu".

Craii dacă au plecat,
Steaua iar s-a arătat
Și-au mers, până au stătut
Unde Hristos S-a născut.

Cu daruri s-au închinat
Și cu toți s-au bucurat...
Iar-napoi dac-au purces,
Pe altă cale au mers.

Irod rău s-a necăjit,
Oaste mare a pornit
Și-n Betleem a intrat
Pe toți pruncii i-a tăiat,

De la doi ani mai în jos,
Să-L taie și pe Hristos.
Pe Hristos nu L-a tăiat,
Domnul Sfânt L-a apărat!

SĂRBĂTORI FERICITE!

... Că vi s-a născut azi Mântuitor, care este Hristos Domnul, în cetatea lui David
Și acesta vă va fi semnul: Veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle **(Luca, II, 11)...**

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mişcării Legionare

VI-VII Viaţa cuibului

(urmare din nr. 27 /1999)

• (VI) Există deci în această desfăşurare a întrunirii săptămânale a cuibului o suită de acţiuni, mereu aceleaşi, care determină solemnitatea şi frumuseţea şedinţei:

- Fruntea legionarilor se îndreaptă totdeauna spre Răsărit;
- Se rosteşte enunţul de deschidere;
- Se face *Apelul morţilor* (numele lui Moţa, Marin, Ciumetti revin; după fiecare nume, legionarii spun în cor *"Prezent"*);
- Se cântă *Imnul legionarilor căzuţi* şi alte cântece legionare;
- Se rosteşte enunţul de închidere;
- Se redevine la calitatea de simplu cetăţean.

• (VII) *B. Activităţile exterioare.*

Din punct de vedere al acţiunii în cadrul activităţilor exterioare, se disting mai multe linii pe care cuiburile, şi legionarii în general, trebuie să le urmeze potrivit directivelor primite de la *Centru*. Aceste acţiuni nu urmăresc toate transformarea omului, cu toate că felul în care sunt desfăşurate are o puternică repercusiune asupra caracterului individului. Cea mai mare parte sunt acţiuni de ansamblu al căror scop este de a dovedi unitatea globală a Mişcării şi ascensiunea sa politică, disciplina şi puterea sa de sacrificiu. Cuibul, în calitate de grup organizat şi disciplinat, este un element care trebuie ales.

În cadrul Corpului său, al Departamentului său, al Garnizoanei lui sau chiar izolat, fiecare cuib este chemat să dovedească faptul *că este activ*, că ştie să-şi îndeplinească sarcinile faţă de Mişcare, că este pregătit să se avânte într-o bătălie legionară. În aceste activităţi exterioare, cuiburile vor aplica regulile care li s-au insuflat în timpul şedinţelor. În acelaşi timp ele îşi vor desăvârşi perfecţionarea, la contactul cu celelalte cuiburi angajate în aceeaşi acţiune şi cu greutăţile ce le vor întâlni şi pe care vor trebui să le depăşească.

Aceste linii de acţiune pot fi reduse la patru:

1. *Propaganda:*

- Propaganda politică prezintă o mulţime de feluri de manifestare: de la afişul izolat sau cel multiplicat până la articole în marile cotidiene; de la fluturaşul, lipit pe geamurile unui autobuz, până la cărţi tipărite în sute de mii de exemplare; de la discuţia, între 3-4 persoane, la capătul unui culoar, până la adunările populare din pieţele publice; de la slogan până la discuţii academice.

Mişcarea Legionară a făcut ceea ce a putut, în acest domeniu, cu mijloace modeste. Dar ea a depăşit totdeauna celelalte formaţiuni politice, cu toată sărăcia sa şi starea ei hăituită, cu ajutorul anumitor tehnici proprii şi inabordabile pentru alţii. Cauza reuşitei: existenţa cuiburilor, cu disciplina lor, cu entuziasmul lor, cu voinţa lor de depăşire;

- *Propaganda de la om la om:* Un cuib cu adevărat activ este acela care, mai devreme sau mai târziu, roieşte, adică se înmulţeşte. Pentru a ajunge acolo, viitorii şefi de cuiburi trebuie să găsească şi să convingă personal pe viitorii camarazi. Este vorba de muncă grea, de un efort de lungă durată, dus cu tact şi cu fiecare individ în parte. Trebuie explicată o doctrină, trebuie să răspundă la întrebări, să insiste să revină etc., până când se ajunge la schimbarea felului de gândire a interlocutorului, la convingerea însuşirii aprofundate a preceptelor legionare. Această muncă de călugăr benedictin este totuşi cea mai sigură şi cea mai eficace propagandă, cea care dă rezultatele cele mai de necontestat.

În felul acesta, viitorul membru al cuibului nu este un inconştient atras de promisiuni deşarte, nici un profitor politic care caută să se pricopsească. Individul, convins prin această metodă, ştie dinainte ce îl aşteaptă în mijlocul legionarilor. Dacă acceptă această soartă, înseamnă că este sincer şi convins. Ceea ce îl atrage nu este o admiraţie trecătoare, ci profunzimea ideilor;

- *Manifestaţia:* Toate organizaţiile politice fac manifestaţii. Aceste manifestaţii au scopuri diferite: să susţină o politică sau s-o dezavueze; să provoace o grevă, să o laude sau să o combată; să atragă atenţia Guvernului asupra anumitor probleme interne sau să dea un avertisment deschis împotriva unor acuzaţii sau ameninţări externe etc.

Prin forţa împrejurărilor, fiecare manifestaţie reflectă caracterele intrinseci ale celor ce o organizează. Ea poate fi liniştită sau zgomotoasă, să se desfăşoare într-o ordine perfectă sau într-o *anarhie acceptată*.

Manifestaţiile legionare de mare anvergură au fost rare datorită atitudinii Guvernului, mereu ostilă şi suspicioasă. Dar, cele care au avut loc au produs cea mai mare admiraţie celor ce le-au văzut. Cortegiul era totdeauna constituit într-o ordine desăvârşită:

- Şeful Legiunii, cu garda sa personală;
- Membrii Senatului Legionar;
- Comandanţii legionari fără unităţi.
- Răzleţii;
- Corpul Studenţilor legionari;
- Corpul femeilor legionare;
- Delegaţiile ţărăneşti, pe Departamente;
- Sectoarele legionare ale Capitalei;
- Corpul de elită al muncitorilor legionari.

Flancurile cortegiului sunt păzite de *Poliţia Legionară*, constituită, de circumstanţă, de către unităţile mobile desprinse de fiecare Corp Legionar. *Frăţiile de Cruce (F. d. C.)*, constituite din tineri între 14 şi 18 ani, nu iau niciodată parte la defilările politice. Legionarii poartă cămaşa verde; ţăranii, costumele lor naţionale.

Toate cuiburile trebuie să fie prezente iar responsabilitatea aceasta revine şefului de cuib. Prezentarea unităţilor pentru constituirea cortegiului are loc pe cuiburi şi pe garnizoane, al căror şefi sunt răspunzători de comportarea subordonaţilor lor.

Defilarea este în general liniştită. Se merge în pas marţial spre locul indicat, unde vor fi puţine discursuri, căci scopul manifestaţiilor legionare *nu este să provoace larmă* sau să revendice ceva imediat prin concentrarea protestelor.

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

---

* *(Traducere, din limba franceză, de Eugen BĂLAŞA, din lucrarea: LE NID Unité de base du Mouvement Légionaire. Editions „CARPATI", Madrid 1973).*

MOŞ CRĂCIUN ÎN TEMNIŢĂ

Timp de sute de ani, unii oameni de ştiinţă, de bună credinţă sau înregimentaţi, servil, unor interese oculte, pledau în favoarea materialismului ateu. Dacă un cercetător ştiinţific se declara creştin, era obstrucţionat, până la desfiinţare. Din fericire, ştiinţa nu poate fi monopolizată şi nici adevărul nu poate fi tăinuit la infinit. Un exemplu concludent este Jean Paul Sartre. Acest monument viu al filosofiei, „materialist-ateistă", pe la asfinţitul vieţii, descoperind că materialismul nu face decât să constate ceea ce există, fără să explice, caută şi găseşte cauza tuturor lucrurilor. Această decelare o declară într-un interviu, precizând că s-a înşelat toată viaţa şi că de acum, cât va mai trăi, îl va mărturisi pe Dumnezeu.

Astăzi, când ştiinţa a cucerit atâtea necunoscute, Divinul nu mai poate fi contestat. Totuşi, mai sunt filosofi care susţin că premizele vieţii au apărut din întâmplare. Acestora le punem următoarele întrebări: Prin ce întâmplare unii atomi (şi nu alţii) s-au apropiat pentru a forma primele molecule de acizi aminici? Şi prin ce întâmplare aceste molecule s-au unit pentru a duce la închegarea AND-ului? Îi lăsăm pe aceşti filosofi să caute. Noi îi mulţumim lui Dumnezeu că ne-a lăsat bucuria de a-L cunoaşte şi de a-L CÂNTA.

Unii spun că singura fiinţă cuvântătoare este omul. Se pare, totuşi, că acest atribut al lui este discutabil, în sensul că pare incomplet. Adică, în anumite situaţii, cuvântul este incapabil să redea ceea ce simţim. Cel puţin noi, care am trecut prin vămile Satanei: război, lagăre sau temniţe din perioada comunismului, încercând să povestim ororile la care am fost supuşi, constatăm că inefabilul s-a înscăunat în fiinţa noastră.

Se ştie că albinele, în căutarea polenului, se distanţează de matcă cca. 5 km. Dacă un duşman le-a călcat teritoriul, regina dă alarma şi albinele vin. Oare această chemare din ce este compusă?

Pentru o mai bună înţelegere schiţăm un exemplu: Anchetatul X a fost chinuit până a leşinat. Un călău i-a aruncat pe cap o găleată cu apă rece şi l-a trezit. Această inumanitate s-a repetat până când anchetatorul şef a apreciat că deţinutul era în pragul morţii. În această situaţie nefericitul a fost „strâns" pe o pătură şi apoi „deşertat" în celula de unde fusese luat. Buşitura de pavimentul celulei nu l-a trezit pe anchetat.

După ce ucenicii diavolului au ieşit din celulă, camarazii eroului nostru şi-au arătat dragostea frăţească, fără vorbe. Au rupt o cămaşe din care au încropit câteva tampoane, pe care, udându-le, le-au aplicat pe locurile tumefiate...

Era seara de Moş - Ajun. În celulă liniştea deplină inundase tot. Deodată un murmur încărcat de duioşie penetră întunericul în care se refugiase Nae:

„La fereastra amintirii ne-adunăm
cântecul de altădată colindăm...
Mamă, mamă, cresc nămeţii şi pierim...
Se pare că viteazul chinuit a adormit şi visa:
„Şi-a cernut un înger stelele, tiptil,
peste fruntea mea senină de copil..."

Sub pleoapele vinete se furişă o lacrimă iar buzele strivite au murmurat: „Mă văd copil, cu păr bălai, şi ochii de cicoare..."

Avea faţa luminată de un zâmbet bun. A oftat adânc şi...

Cei ce-l vegheau, crezându-l mort, au îngenunchiat şi au intonat rugăciunea lor:

„Adu-ţi aminte, Doamne, de toţi ai mei.
Iartă-i şi odihneşte-i.
Dă-le putere celor vii
şi biruinţă asupra celor potrivnici,

Troiţă ridicată în memoria deţinuţilor politici decedaţi în închisori. Este instalată în oraşul Bacău – Parcul „Mircea Cancicov". Va fi sfinţită în primăvara anului 2000.

spre înflorirea ROMÂNIEI CREŞTINE
în ONOARE.
Şi aproprierea de Tine, Doamne,
a neamului nostru românesc,
întru nădejdea Învierii lui.
AMIN".

Deşi şeful camerei rânduise să facă de gardă, la căpătâiul lui Nae, numai câte un camarad, nu s-a culcat nimeni. Aproape de ivirea zorilor, ofiţerul de gardă, aproape bâlbâindu-se strigă: „DREPŢI! PENTRU ONOR ÎNAINTE!"

Nae, stând în capul oaselor, strecură printre buzele umflate:

„Bună dimineaţa la Moş-Ajun"!

Un moment de descumpănire. Apoi au tăbărât pe „mort" mângâindu-l fiecare cât mai gingaş. Nici unul n-a ştiut ce să-i spună. Cuvintele nu puteau exprima sentimentele ce-i potopise. Oare acel strigăt al camaradului de veghe, DREPŢI şi PENTRU ONOR, care pentru el însemna DRAGOSTE şi RESPECT, ar putea fi înţeles de un om neavizat, de un om normal?

Când emoţiile au mai pălit, şeful camerei l-a rugat pe Nae să le povestească cum a fost. Răspunsul veni şoptit, pe măsura anchetatului: „NU ŞTIU. Gloanţele mele au alt calibru decât mitraliera".

Acum când se încheie povestea, se pare că este timpul să-l scoatem pe X din anonimat. Era fostul judecător Nae Cojocaru. În război, căzând prizonier, a fost trimis în Nordul Siberiei, în lagărul de la Oranki. Acolo a făcut parte din Comandamentul Rezistenţei. Repatriat în 1948 a fost judecat pe baza dosarului din Rusia: ÎNALTĂ TRĂDARE. Cum se poate demonstra că ţi-ai trădat duşmanul, numai ruşii ştiu. Şi totuşi a fost condamnat de instanţele româneşti, pentru această curioasă învinuire, la 25 ani muncă silnică. Încarcerat la Aiud, a stat la *Zarcă* până la dărâmarea obloanelor. În ancheta făcută pentru depistarea vinovatului de răzvrătirea deţinuţilor, a intervenit şi Securitatea. Aceasta a descoperit identitatea politică a lui Nae Cojocaru, Comandant legionar. Deci, duşman indubitabil al comunismului care nu iartă. A fost transferat la penitenciarul Gherla. Celulei unde a fost băgat viteazul român i s-au zidit fereastra şi uşa, lăsându-se numai o deschizătură prin care încăpea numai gamela cu mâncare. Orificiul acela avea o uşiţă de metal, ce se deschidea numai când se aducea mâncarea. În acel iad a stat Nae 7 luni.

S-a eliberat în anul 1964. A murit la 12 Iulie 1995.

Emanoil PARASCHIVAŞ

ACTUALITATEA CĂPITANULUI *

- o sută de ani de la naştere -

(urmare din nr. 27)

România s-a întâlnit cu o generaţie de excepţie într-un moment crucial: când, după Unire, ar fi trebuit construită ţara destinată celui pe care George Bratianu îl numea o enigmă şi un miracol: poporul român!

Dar „seniorii crimei" au decis asasinarea acestei generaţii. Păcatele lor le plătim noi azi: pentru ca părinţii mănânca agurida şi se sterpezesc dinţii copiilor!

În ce priveşte România – ştii Căpitane – aş fi continuat cu darea de seamă - s-a încetăţenit - în ultimii 50 de ani – sistemul botezării, rebotezării şi rerebotezării – nu numai al oamenilor – ca să li se şteargă numele şi să nu mai ştii despre cine-i vorba – dar şi al întreprinderilor, acţiunilor etc.

Furtul se cheamă acum „credit neperformant" dacă intră în buzunarul unui multimilionar; bacşişul a fost botezat „comision" şi este legal dacă îl încasează un politician cu funcţie de la vicepremier în sus; „nepotismul" se cheamă „ridicare de cadre tinere" iar jecmănirea populaţiei înseamnă „eliminarea subvenţiei încrucişate".

Şi pentru ca toate acestea să meargă, s-au înfiinţat oficii, avab-uri, comisii, comitete, regii, consilii, fps-uri, şi alte aga-le care-şi stabilesc salarii, prime, onorarii şi diurne pe măsura jecmănirii pe care o ocrotesc – luând drept baza lăcomia personală.

S-a creeat – ai fi spus Căpitane, o haină nouă, luxoasă şi scumpă, care nu va fi de nici un folos pentru că îmbracă un trup istovit, distrus de cangrene morale şi fizice.

Azi, ca şi atunci, „biata masă a poporului român aleargă de la partid la partid, de la o promisiune la alta promisiune, întorcându-se înşelat şi amărât" – spunea Corneliu Codreanu – completat de Nae Ionescu care afirma că „un program (adică suma promisiunilor) este un instrument de propagandă. Spui oamenilor ce ai de gând să faci ca doar, doar le-oi câştiga adeziunile. Eu, însă, ştiu, că n-am văzut încă guvern care să se ţină de un program anunţat în opoziţie şi mai ştiu că azi nu mai există nici o deosebire programatică între diferitele partide politice (Cuvântul din februarie 1938)".

Şi, la fel ca în anii treizeci, spectacolul luptelor politice este dezgustător, iar activitatea parlamentului lamentabilă: „singurul lor mobil sufletesc adevărat – spunea Căpitanul – este interesul personal, pe deasupra oricăror dureri ale ţării şi oricăror interese ale neamului".

S-a schimbat totuşi ceva: dat fiind că „Înalta Curte" nu mai este nici la Istambul, nici la Paris – de unde, pe vremuri, culegea Partidul Liberal ordinul de lichidare a Mişcării Legionare – şi nici la Moscova unde 50 de ani s-a stabilit soarta ţării; acum jalbele se duc la Washington sau se înmânează senatorilor americani, care, fiind ceea ce sunt, nu-s preocupaţi de destinul ţării ci mai ales de viitorul posturilor – sau se adresează FMI sau BM lovind astfel în interesele economiei şi aşa deosebit de bicisnice.

Rezultatul: în timp ce Rusiei i se acordă bani cu nemiluita care, în bună parte, se spulberă în conturile mafiilor, România primeşte, cu târâita, un soi de pomană care – zice-se – ar trebui să-i atragă pe investitori; se ştie că în zece ani sau investit în România tot atâţia dolari cât într-un semestru în Polonia.

Şi că, prin anii '90, se acceptau întreprinderi mixte în care aportul străin era de 27 de dolari – adică costul a zece bilete de metrou la New York.

Afaceri scandaloase vor îngrozi lumea – ne avertiza Căpitanul. Corupţia se va întinde în viaţa publică a ţării ca o plagă - de la cel mai mic slujbaş şi până la miniştri.

Se vor vinde oricui: oricine va avea bani va putea cumpăra aceşti monştri şi, prin ei, ţara întreagă.

Ce am mai putea cita din învăţăturile lui?

Dar nici un cuvânt nu este de prisos: nici deficienţa drumului spre excelenţă – „să taci, să asculţi, să înveţi, să exersezi, să-i înveţi pe alţii pentru ca aşa te perfecţionezi tu" - ; nici sfatul dat legionarilor ca să treacă cu vederea greşelile altuia pentru că nu-i nici o glorie să le vezi întotdeauna; în lupta electorală să se poarte cu omenie şi înţelepciune; iar de vor întâlni oameni înfipţi într-o credinţă, nu-i zdruncinaţi în credinţa lor încercând să-i câştigaţi pentru ai noştri – căci îi veţi pune într-un greu impas sufletesc" şi nici constatarea că ne ocupăm „cu lupta dintre noi şi alţi oameni şi nu cu lupta dintre poruncile Duhului Sfânt şi poftele firii noastre pământeşti. Toţi oamenii mari ai lumii de ieri şi de azi – Napoleon, Mussolini, Hitler – etc. sunt preocupaţi mai mult de aceste elemente. Mişcarea Legionară face excepţie – ea se ocupă - dar insuficient – de biruinţa creştină în om pentru mântuirea lui".

(urmare în pagina 5)

D. MIHAIL

* *Conferinţa ţinută la Sala Dalles, 12/09.1999*

(urmare din pag. 4)

•*(ACTUALITATEA CAPITANULUI)* „Pentru toate acestea – susținea Căpitanul - în *Însemnările de la Jilava*, în ultimul lui an de viață - este nevoie de o elită preoțească care să fi păstrat focul sacru al vechilor creștini și de o școală de mare înălțime și moralitate creștină".

Nevoi mereu actuale și încă departe de a fi împlinite.

Și cică nu se înțelege deplin mesajul major al Mișcării Legionare și al Căpitanului. Mișcarea Legionară nu se întemeiază nici doar de principiul autorității și nici doar pe cel al libertății. Ci are temeliile înfipte în cel al dragostei.

Dragostea este împăcarea între cele două principii: autoritatea și libertatea. Dragostea se află la mijloc - între ele și deasupra lor – cuprinzându-le pe amândouă în tot ceea ce au ele mai bun și înlăturând conflictele dintre ele.

Dragostea nu poate aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici răbufnire socială.

Dragostea este cheia păcii pe care Mântuitorul a aruncat-o tuturor neamurilor din lume.

Toate celelalte își au rădăcina în dragoste: și credința, și munca, și ordinea și disciplina.

Doamnelor și Domnilor,

În bilioteca tatălui meu exista un platou – păstrat și purtat de ai lui dealungul peregrinarilor ce l-au adus din Macedonia în România. Pe el erau înscrise cele patru virtuți și în mijloc, gravată în aur alb, o frază ce ar fi putut fi axa întregului.

Acestea sunt – spunea tata – cele mai importante lucruri pe care le-ai putea avea:

- Cinstea – prima valoare ce nu poate fi prețuita decât atunci când pierzi enorm folosind-o; ea strălucește precum soarele;

- Curajul care e însoțit – adesea – mai mult decât celelalte – de lacrimi;

- Sacrificiul – atât de greu de înțeles: de ce să te sacrifici? Nu-i asta o caracteristica a martirilor? Sau este important pentru că-i atât de rară?

- Răbdarea – care mă lasă perplex: era un lucru atât de straniu și deloc atrăgătoare pentru un copil.

Dar toate acestea îmi erau totuși mai clare în comparație cu fraza încrustată în aur alb din mijlocul platoului. Era un citat de Beneintendi: „ne-am putea imagina ceva mai frumos decât priveliștea unei țări perfect drepte, bucurându-se de această perfecta dreptate"?

Azi mi-o pot imagina: este cea pe care i-o cere Moța Căpitanului: „o țară frumoasă ca un soare și puternica și ascultatoare de Dumnezei" – și, care, evident, va fi o țară perfect dreaptă!

Și care nu se poate construi cu vorbe ci cu împlinirea îndemnului trimis de Căpitan – din prima lui închisoare – mai actual azi ca niciodată.

- „ori o apucăm la deal – pe calea energiei, a barbației, a cistei și credinței nețărmurite într-un ideal și într-un Dumnezeu;

- sau la vale pe calea moliciunii, a decăderii morale și al pierzării noastre ca neam" – cale pe care, din nefericire, ne aflăm de peste 60 de ani.

Numai atunci când fiecare Român va ajunge să-și facă datoria fără ca să-l vadă cineva, numai atunci vom fi mântuiți !

(sfârșit)

La 61 de ani de la asasinarea Căpitanului

• Se împlinesc în această lună (noiembrie 1999) 61 de ani de la asasinarea întemeietorului Legiunii Arhanghelul Mihail – Corneliu Zelea Codreanu. Lumea legionară cunoaște în amănunt aceast tragic moment istoric. După mulți ani de studiu am tras concluzia că, de acest asasinat, este vinovată - în plan mistic - întreaga suflare românească și în plan uman, toată țara, în granițele ei din 1938. România de atunci, și cea care a urmat, nu dorea să fie creștină. Europa în totalitate se îndrepta spre sinucidere. Este aproape incredibil cum, începând cu 1910 chiar, Europa se precipita spre distrugere. Europa națiunilor, stăpâna lumii, părea cuprinsă, în totalitate (mă gândesc la clasele conducătoare), de nebunie. În acest context – total nefavorabil - este asasinat Corneliu Zelea Codreanu și, odată cu el – peste nici doi ani –, România are aceeași soartă și, peste nici șase ani, este supusă procesului bolșevic de spălare a creerelor și satanizare și, confirmând ceea ce spusese cândva Căpitanul, și anume că: „De vor intra trupele rusești pe la noi și vor ieși învingătoare, în numele Diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susțină, că ele vor pleca de la noi, înainte de a ne sataniza, adică bolșeviza? Consecințele? Inutil a le discuta."

G. U.

„ISTORIE ŞI ADEVĂR"

LA MOARTEA GENERALULUI GH. CANTACUZINO - GRĂNICERUL

(urmare din nr.27-1999)

Tot după *enciclopedia* lui Lucian Predescu vom adăuga la biografia acestui *general erou* („*om lipsit de orizont politic*") că este autorul câtorva lucrări (*studii*) cu caracter militar.

Confruntând „*titlurile*", date de cronicarii marxişti, cu datele obiective din *Enciclopedia* „Cugetarea" socotim inutil orice comentariu.

Util însă considerăm altceva, anume faptul că cititorul să cunoască disputa dintre conducerea Mişcării Legionare şi conducerea Asociaţiei „Ordinul Mihai Viteazul" în legătură cu înmormântarea generalului şi rezultatul acestei dispute care, în realitate, se desfăşura pe fundalul confruntării dintre Carol al II-lea şi Corneliu Zelea Codreanu.

Se ştie că înainte de a-şi fi dat sufletul cu 3 – 4 zile, generalul a primit în camera sa de suferinţă (la dorinţa sa expresă şi peste voinţa medicului curant) un mic grup de lideri legionari: *Căpitanul*, ing. Gh. Clime, Nae Ionescu, colonel Ştefan Zăvoianu şi duhovnicul personal al generalului, preotul Ilie Imbrescu, parohul bisericii Gorgani de care aparţinea locuinţa din Gutenberg. Cu prilejul acesta, Zizi Cantacuzino (se ştie de asemenea că generalul a fost conştient, în plenitudinea tuturor capacităţilor sale mintale până în ultima clipă a vieţii), dându-şi seama că „este ultima întâlnire cu *Legiunea*" a cerut să *fie îngropat în cămaşa verde legionară*, iar înmormântarea să aibă loc *cu toate onorurile legionare*.

În baza acestor dorinţe, în ziua morţii generalului, *Comandamentul* Mişcării (*Comitetul Central* în limbajul „democrato – comunist") şi *Senatul Legiunii*, în şedinţă extraordinară, au luat cunoştinţă de dorinţa (testamentul) generalului Cantacuzino, hotărând să se ia toate măsurile pentru ca să fie pusă în aplicare.

Se ştie că generalul a murit în cămaşa verde. O împăcare cu două zile înainte de deces, în ziua când i s-a făcut *maslu*, după canonul bisericesc, şi când părintele Imbrescu i-a administrat *sfânta împărtăşanie*. Deasupra inimii, îşi prinsese de cămaşă ultima decoraţie: *„Crucea albă"*, pe care o primise de la şeful *Legiunii* în tabăra de la Carmen Sylva, în vara anului 1935, şi la care ţinea mai mult ca la celelalte decoraţii şi ordine.

Prin aceasta prima dorinţă testamentară era îndeplinită.

A doua dorinţă, *înmormântarea cu toate onorurile legionare*, trebuia să înceapă cu depunerea osemintelor generalului în faţa altarului bisericii Sf. Ilie Gorgani, în acelaşi loc unde fuseseră depuse osemintele eroilor Moţa şi Marin.

Dar de aici începe tărăşenia.

Regele Carol II făcea şi el parte din rândurile cavalerilor *Ordinului „Mihai Viteazul"*, în fruntea unei pleiade de foşti luptători, eroi din războiul Întregirii naţionale: ofiţeri, demnitari, oameni politici, oameni de cultură etc. cineva, imediat cum a fost anunţată moartea generalului Cantacuzino, supranumit *„eroul de la Caşin"* (în localitatea Caşin trupele conduse de generalul Cantacuzino au repurtat o victorie hotărâtoare împotriva armatelor germane) şi după ce s-a aflat dorinţa generalului de a i se face o înmormântare legioanră, i-a sugerat regelui următoarea idee: „Legionarii vor să-l înmormânteze pe Cantacuzino cu funeralii după ritualul lor. Cu sute de episcopi şi preoţi, cu sute de mii de cămăşi verzi. Ca la Moţa şi Marin. Maiestatea Voastră trebuie să oprească o repetare, ca în februarie, a unor desfăşurări de forţe gardiste pe străzile Capitalei atât de periculoase pentru ordinea în stat". Se vorbea atunci că regele ar fi întrebat: „Cum pot face asta pe cale constituţională?" „Foarte simplu Maiestate, ar fi răspuns consilierul. Generalul Cantacuzino a fost un *erou*, a purtat *mantia albă* a cavalerilor *Ordinului „Mihai Viteazul"*. Ca atare, în conformitate cu regulamentul *Ordinului*, el va avea funeralii naţionale, cu onorurile militare cuvenite unui general *erou*, şi va fi condus spre *lăcaşul de veci*, nu de legionari în cămăşi verzi, ci de cavaleri în mantia albă a *Ordinului „Mihai Viteazul"*. În felul acesta, Maiestate, în mod inteligent, legal, ingenios vor fi dejucate planurile propagandistice ale Gărzii de Fier..."

Ideea i se păru regelui genială. Demnă de pus în practică. Prin Urdăreanu au fost transmise dispoziţiile regale de rigoare.

Şi astfel, după câteva ore de la discuţia redată mai sus, o delegaţie din partea *Ordinului „Mihai Viteazul"* (doi generali din anturajul regelui) s-au prezentat la sediul din Gutenberg (eram acolo şi i-am văzut), cerând să vorbească de urgenţă cu Şeful *Legiunii*.

N-am aflat niciodată, în mod exact, ce anume au vorbit cei doi generali cu *Căpitanul*, şi cu o parte din membrii Senatului legionar, prezenţi atunci la convorbiri. Dealtminteri aceasta nici nu are o importanţă prea mare. Important este ceea ce a urmat.

Pentru că - aşa prezentaseră problema generalii – era *dorinţa Maiestăţii sale*, Mişcarea a fost de acord cu următorul compromis:

Generalului erou Ghe. Cantacuzino – Grănicerul, eroul de la Caşin, i se vor face funeralii naţionale sub directa îndrumare a Conducerii Asociaţiei *„Ordinul Mihai Viteazul"*. Trupul neînsufleţit al eroului va fi depus la biserica Mihai Vodă din Bucureşti unde va fi liber accesul pentru acei cetăţeni din Capitală care vor să-l vadă în semn de omagiu. Înmormântarea, se va face în condiţiunile prevăzute de regulamentul Ordinului, cu toate onorurile cuvenite unui brav general erou: sicriul acoperit în mantia de cavaler al *Ordinului „Mihai Viteazul"* va fi condus spre locul de veci de către unităţi militare, camarazi de arme, rude, prieteni şi de către o coloană legionară care nu va fi mai mare de 5.000 de persoane. Ordinea pe parcursul cortegiului funerar va fi păstrată de organele competente.

După acest comunicat, dat după convorbirile de la sediul legionar, rezultă că dorinţa regelui a fost îndeplinită întocmai. Mişcarea a cedat. De altfel, n-ar fi avut nici un sens ca dintr-un asemenea caz, care pentru legionari însemna durerea pierderii unui mare prieten şi sprijinitor, să se provoace un scandal politic. Planul regelui şi al camarilei reuşise: desfăşurarea unor forţe legionare pe străzile Capitalei, ca în februarie, la înmormântarea lui Moţa şi Marin, nu se vor mai repeta. Generalului Zizi Cantacuzino – Grănicerul, preşedintele partidului gardist *„Totul pentru ţară"*, nu i se vor face funeralii după ritualul legionar, cu sute de preoţi şi sute de mii de cămăşi verzi, ci *„eroul de la Caşin"* va avea parte de o înmormântare tipică tuturor înmormântărilor de acest gen. Nu pentru a cinsti memoria bravului *erou de la Caşin* aşa cum se cuvenea. Nu spre a împlini o pravilă creştinească, o regulă bisericească în faţa căreia trebuia să dispară orice pasiune politică, orice micime omenească. Generalul erou va fi înmormântat de *oamenii regelui*, cu onoruri ieşite din comun, chiar exagerat de pompoase, pentru un singur motiv, acela de a dejuca în mod inteligent (susţineau ei) *planurile propagandistice ale Gărzii de Fier*.

Numai că, după cum vom vedea din capitolul următor, socoteala camarilei, a sforarilor de la picioarele tronului, a *marilor maeştri de ceremonii* din solda metresei regale, nu s-a prea potrivit cu realităţile...

(va urma)

Vasile BLĂNARU - FLAMURĂ

SCRISOARE către CEI RĂMAŞI
(Târgşor la 50 de ani)

(urmare din nr. 27/1999)

Profesorul doctor Ioan Puşcaş, şi el trecut prin Târgşorul acelor ani, este azi un specialist recunoscut pe plan european. Câţi din copiii aflaţi atunci acolo ar fi ajuns oameni de mare reputaţie dacă viaţa lor nu s-ar fi redus la subnutriţie, temniţe şi moarte? E suficient să privească cineva troiţele în miniatură ale lui Aurel Obreja, adevărate bijuterii de artă dar înzestrate şi cu strania putere de a sugera că omul de pe cruce, trupul acela contorsionat de durere, este însuşi neamul românesc, cel de atâtea ori răstignit, ca să înţeleagă ce a pierdut ţara prin neîmplinirea atâtor destine. Şi de ce mare folos ar fi ca să se facă publică lecţia de demnitate pe care au dat-o elevii ce-au înfruntat regimul refuzând reeducarea.

În ţară, prin străduinţa unor credincioşi s-au ridicat cruci comemorative, troiţe, monumente în amintirea celor ce au luptat, au suferit, au rezistat. Nu e prea puţină aducere aminte întruchipată de piatră? La Ploieşti trebuie zidit mai mult decât atât. Trebuie ridicată o construcţie de conştiinţă, ceva care să evoce, mai întâi, nevinovăţia sufletească, apoi dragostea cu care Dumnezeu i-a ocrotit pe copii ferindu-i să li se pună în spate mai mult decâ ar fi putut duce. Construcţia de la Ploieşti îi va evoca pe cei care au fost dar şi pe cei ce ar fi putut fi; încă o dimensiune a jerfei. Un Tache Stamu, o ţără de copil, înfruntându-l pe masivul colonel Dulkerberger, ar fi o pildă de curaj, de verticalitate, nu neapărat mustrătoare, dar de natură să pună pe gânduri pe mulţi; foarte pe mulţi.

Această instituţie la care ne gândim, destinată să-i omagieze pe cei înarmaţi doar cu frăgezimea vârstei, care au rezistat urii legaţi numai de dragostea dintre ei trebuie, ca să-şi îndeplinească misiunea, să fie o şcoală de dragoste. Vă reamintesc cele scrise de Iordache Nicoară, cel executat în 1939 împreună cu alţi 43 de camarazi, la Miercurea Ciuc, cel care a murit spunând *„Tatăl nostru"*; „Oamenii trebuie învăţaţi să iubească. Să iubească larg cu acea aspiraţie proprie lumilor lui Dumnezeu. Trebuie învăţaţi să iubească aşa cum îi înveţi să scrie, aşa cum îi înveţi să înoate, aşa cum îi înveţi să cânte sau să se închine." *(„Ideea românească"*, nr.II/ 1937)

Închegarea instituţiei la care ne gândim, bine cumpănită întru păstrarea valorilor de rezistenţă nu trebuie, totuşi, să arate ca un muzeu ci ca un areopaz, un anfiteatru cu funcţii de catedrală, cu altare pentru virtute, adevăr şi iubire din care să se adape toţi, cu deosebire cei înşelaţi. Acolo să vină oamenii să-şi dăruiască iertarea, unii altora, cu bunăvoinţă, cu zâmbet. Ploieştiul nu se poate lipsi de un strop de amor, de înţelegere pentru slăbiciunea omenească.

Puşcăriile, mai întâi, i-au învăţat pe târgşoreni şi ulterior, monumentala prăbuşire a comunismului le-a întărit convingerea, că, până la urmă nimeni nu reuşeşte să păcălească pe nimeni decât prin „reeducare" când, într-adevăr fiecare reuşeşte să se înşele pe sine. În lumea asta aparent a politicii (politicianismului), în realitate supusă puterilor oculte, în zbaterea asta absurdă pentru cât mai multă avere, căpătată prin orice mijloace, continuarea pe aceeaşi cale, în speranţa că înşelăciunea poate să mai dureze, nu le poate părea bătrânilor, cândva copii ai Târgşorului, decât ca o nebunie sau ca o ţlumă de-a hâtrului Moş Dumitrache.

Ce farsă sinistră ar fi fost istoria lumii, în general, şi cea a comunismului, în special, dacă n-ar fi existat inocenţa, zâmbetul de copil care să le refuze?

Constantin IORGULESCU

•Erată: Aliniatul din nr. 26/1999, de la pag.7, se va citi astfel: Dacă celor maturi li se puteau imputa unele fapte, pe drept sau pe nedrept, iar foştilor conducători de Guverne, să zicem, pe dreptate (şi textul curge mai departe)...

ALEXANDRU (ALECU) CANTACUZINO
(1901 – 1939)

- Avocat, diplomat, scriitor, făuritor de doctrină legionară -

Născut în comuna Ciocăneşti din judeţul Ilfov. Descendent din familia domnitoare de origine franceză a Cantacuzinilor. Fiu al Alexandrinei Cantacuzino, preşedinta *„Societăţii Ortodoxe Naţionale a Femeilor Române"*, cunoscută pentru bogata sa activitate, pe plan naţional şi internaţional, pentru scopuri sociale de binefacere. A studiat *Dreptul* la Bucureşti, *Ştiinţe Politice* la Paris şi *Academia de Drept Internaţional* de la Haga. Doctor în Drept.

PERSONALITĂŢI LEGIONARE

Şef de cabinet în Ministerul de Externe (1926 - 1927), secretar de Legaţie şi însărcinat cu Afaceri al României la Haga şi Varşovia.

A intrat în Mişcarea Legionară după 1930. Debut în publicistică în 1930. A colaborat *la Convorbiri literare, Axa, Cuvântul Studenţesc, Vestitorii, Libertatea...*

Posesor al unei culturi deosebite şi al unei formaţii intelectuale remarcabile, a făcut parte dintre făuritorii doctrinei legionare. A scris: *„Cum suntem", „Între lumea legionară şi lumea comunistă", „Românismul nostru", „Românismul de mâine", „Pentru Hristos".*

A luptat în Spania, în 1936 – 1937, împotriva comunismului în echipa condusă de Ion I. Moţa.

A fost ales parlamentar pe listele partidului „Totul pentru Ţară" la alegerile din 20 decembrie 1937, anulate de Carol al II-lea.

La 13 ianuarie 1938 a fost numit *Comandant al Corpului „Moţa-Marin"* pentru care a elaborat un regulament.

La 22 septembrie 1939 a fost asasinat în închisoarea din Râmnicul Sărat din ordinul regelui Carol al II-lea.

(M. R.).

Versete „interesante" din Talmud...

•„Întâi a fost creată ţara Israelului şi abia apoi restul lumii. Ţara Israelului este stropită cu apă de ploaie, restul lumii cu ramaşiţe." (Taanit 10 a);

•„Lumea a fost creată numai pentru evrei. Deşi e totul limpede, acest lucru trebuie analizat şi savurat." (Zerror Hammor, Cracovia 1595, cap.149, col.4);

•„Cum lumea nu poate exista fără vânturi, tot aşa nu poate să existe şi fără evrei." (Taanid 3 b, Aboda Zara 10 b);

•„Fiecare (evreu) în parte trebuie să-şi spună: lumea a fost creată pentru mine." (Sanhedrin 37 a);

•„Numai evreii sunt oameni, ne-evreii nu sunt oameni, ci animale:" („Goyim" înseamnă „bovine umane", singular „Goy" n. red.). (Kerithuth 6 b, pag.78, Jebhammoth 61 a).

(va urma)

COMERȚUL LEGIONAR LA BACĂU

(1937 – 1938)

„Marfă bună, cântar drept, preț ieftin". Cu acest îndemn, legionarii lui Codreanu vor porni la marea bătălie a comerțului creștin răpus de evrei. Cu acest îndemn și în ordinea economică, Căpitanul voia să înalțe societatea românească spre strălucire și măreție. Voia să smulgă, din mâna străinului, această putere –comerțul- și să-l așeze în mâini românești. În acest scop a înființat un batalion legionar al comerțului, al cărui șef era el, și a luat, sub întreținere și instruire, 70 de băieți de prăvălie, viitori comercianți români.

Rodul muncii poporului român încăpuse pe mâini străine. Se jefuiau codrii, se prăpădea belșugul pământului, se secătuia subsolul, se pervertea și se otrăvea sufletul românului cu falsuri, se ticăloșea respectul pentru muncă și se slăbea substanța vitală a Neamului nostru.

Bătrânii noștri, bunicii, care nu știau de politică, nici de antisemitism, nu știau să urască omul, din contra, miluiau pe oricine, dar învățaseră de la părinți să-și iubească Patria ca pe cel mai scump odor, îndemnau copiii la învățătură cu următoarele cuvinte: „învățați, copii, căci altfel o să ajungeți să cărați apă la jidani". Aceasta era starea românului atunci și mai ales în Moldova. Umilință, sărăcie, înstrăinare, când, în anul 1937, în septembrie, se deschide la Bacău un mare magazin de coloniale numit „CONSUMUL LEGIONAR".

Sediul acestui magazin era în Piața Florescu, în localul oferit gratuit de către d-na Florescu, simpatizanta legionară și o bună românca. *„Consumul"* avea 12 băieți de prăvălie, îmbrăcați în costume naționale și *vânzători voluntari* dintre maturi.

Conducerea magazinului a fost încredințată lui Viorel Trifa, Comandant legionar, absolvent al facultății de teologie din Chișinău, doctor în teologie, tânăr înzestrat cu calități deosebite, mai târziu episcop al românilor din America.

La Bacău nu era urmă de comerț românesc. Comerțul de coloniale îl stăpâneau patru evrei: Gutman, Hirșumbein, Edelstein și Craiter, mari capitaliști și alți câțiva evrei mai mărunți. În România, la o populație de aproape 20 de milioane, evreii (circa 4 - 5%) stăpâneau 60% din comerț.

Deci, trebuia o schimbare!

Comerțul a început frumos. Veneau clienții pentru cumpărături mici și ieșeau cu brațele încărcate cu pachete, conduși de legionari până la ușa magazinului, până la trăsură sau, dacă era cazul, până la domiciliu. Ținuta vestimentară frumoasă, halatul vernil, amabilitatea – totul era îmbietor. Atenți, prompți în servicii –au câștigat simpatia băcăoanilor. Doamnele erau uimite când auzeau că serveau tineri dintre care au studii universitare. Erau și mai uimite când aflau că acela ce le-a ajutat să ducă pachetul până la trăsură era student sau licențiat.

Românul aici devenea un comerciant de factură nouă: corectitudine desăvârșită, respect, iubirea clientului.

Comerțul legionar a început repede să se impună în Bacău și capătă avânt; Românii se bucurau. Se crea o mare speranță, se descoperea că și românul are calități de comerciant, nu numai evreul. Cu deosebire că el făcea un comerț onest.

Și când totul promitea o dezvoltare frumoasă - dezastru! Prin instalarea dictaturii lui Carol II (februarie 1938), omul cel mai nefast pentru românii zilelor noastre, pruncului care se dezvolta în zâmbete aici și în alte centre din țară, i s-a frânt gâtul, l-a distrus. Au urmat confiscările, întemnițarea Căpitanului și a conducătorilor legionari, apoi uciderea lor.

Această activitate onestă rămâne ca o plăcută amintire a trecutului, precum și o mărturie de faptă legionară și, poate, cel dintâi mugur de comerț românesc din vremea noastră.

Când se va ivi omul care să introducă același stil înalt în comerțul românesc?

13 /sept. 1999, Bacău

Petru C. BĂCIU

„ISTORIE" ŞI ADEVĂR

(urmare din nr.27/1999)

IONEL MOŢA

UN APĂRĂTOR AL CRUCII LUI HRISTOS

În realitate, Ionel Moţa, fără să se manifeste, încearcă să demonstreze, printr-o interiorizare dramatică, intensă, că *nu există iubire de ţară şi nici de Dumnezeu fără o reîntoarcere la izvoarele românismului pur, acolo unde credinţa şi dreptatea românească formau stâlpii adevăratului românism.*

Ionel Moţa s-a născut şi a copilărit în Orăştie – orăşelul transilvan în care, cu trei secole în urmă s-a tipărit în româneşte cea mai veche Biblie, *Palia de la Orăştie.* Aici, în casa preotului Moţa, printre ruinele trecutului dac, apoi în spiritul ce amintea de eroismul, de credinţa şi de jertfele strămoşilor noştri, i s-au dat primele lecţii de *românism.* Aici a învăţat Ionel Moţa să gândească, să crească nelimitat, să-şi iubească neamul poate uneori împins până la paroxism, fanatic, exaltat, dar cu cugetul curat, şi până la jertfire. Ca student l-a cunoscut pe Corneliu Codreanu şi l-a urmat cu credinţă. Şi la bine, şi la rău. Ostaş plin de devotament al *Căpitanului* şi al *Legiunii.*

Cu foarte puţin timp înainte de 1936, conştient că neamul românesc, cu politicianismul de la conducerea ţării, se îndreaptă spre *cădere*, spre *„întinarea vechilor rânduieli româneşti"* şi deci spre o catastrofă politică (el îi spunea *"stăpânirea cumplită a strigoilor"*) fiul luptătorului ardelean, acum locţiitor al *Căpitanului* la conducerea Gărzii de Fier şi doctrinarul principal al *legionarismului*, îşi îndreaptă gândul spre *lumea de nostalgii a trecutului.* Vorbind în numele legionarilor, aflaţi între două prigoane şi în preajma marii lor tragedii, el, care nu va fi victima acestei tragedii spusese: *"sufletul nostru, rămas legat de o altă lume, rătăceşte astăzi într-o viaţă care nu e a noastră. Faţă de lumea de acum, noi ne simţim străini, în ea nu ne găsim un alt rost decât acela de a o curma spre a învia vremurile de demult şi a le spori frumuseţea, tăria şi dreapta rânduială românească"* (vezi *Cranii de lemn*, 1937, ediţia a IV-a, pag. 11- 12).

Ca să adauge: *"S-ar părea astfel că eu şi camarazii mei suntem un fel de ciudate făpturi cu două vieţi, un fel de strigoi ridicaţi dintr-o lume apusă spre a purta duhul spaimei în lumea de azi."*

Un intelectual de talia lui Ion I. Moţa, care gândea astfel (în politicianismul lumii de atunci, între două prigoane şi în preajma declanşării celei mai mari tragedii cunoscute până la acea dată de tineretul român negăsind alt rost decât *acela de a învia vremurile de demult şi de a le spori frumuseţea, tăria şi dreapta rânduială românească*, un asemenea român şi nu Finkelstein, Scheinberg, Koller, Doncea sau Leontin Dorohoi, putea să *acţioneze* cu adevărat, *în spiritul echităţii şi al dreptăţii* şi, cu adevărat *să reînvie, departe de patrie, virtuţile strămoşeşti româneşti.*

La şedinţa despre care vorbim, *Căpitanul*, cunoştea deja hotărârea lui Moţa. O aflase în familie. Soţia lui Ionel Moţa era sora *Căpitanului*, studenta de odinioară de la Iaşi, Iridenta Zelea Codreanu. Soţii Moţa aveau acum doi copii, pe Mihail şi Gabriela, între şapte şi zece anişori. Iridenta Moţa – şi ea o naţionalistă convinsă, cândva (1923 – 1925) membră de frunte a A. S. C printre „conducătorii *studenţilor anarhişti*" – expresia aparţine cronicarilor stalinişti de astăzi – dintru început s-a opus plecării soţului ei *într-o aventură atât de periculoasă ca aceea din Spania unde mor zilnic mii de oameni.* "E o nebunie! – spunea ea zbuciumându-se. Moţa nu trebuie să plece acolo... Moţa e necesar, mai necesar aici în ţară..." Corneliu Codreanu era de aceeaşi părere. A încercat de nenumărate ori să-l convingă pe Ionel Moţa să renunţe la hotărârea sa *"Vom permite constituirea unei unităţi, chiar a unui batalion de voluntari, băieţi tineri, pricepuţi în ale războiului, şi-i vom lăsa să lupte acolo, în Spania, împotriva comunismului. Dar Legiunea, ţara, neamul nostru au nevoie de Moţa aici, pe pământul României..."*

În şedinţa de la sfârşitul lunii octombrie 1936, *Căpitanul* s-a pronunţat pe aceeaşi linie: *„Comandamentul Legiunii este chemat acum să-l convingă pe Ionel Moţa că în Spania poate fi înlocuit, dar în Legiune nu. El trebuie să fie convins că în Spania se decide soarta Europei şi poate a lumii, pentru multe decenii, dar că pericolul mare pentru noi, românii se află pe Nistru, mai mult ca pe frontul «brigăzilor internaţionale marxiste. Oamenii noştri, în aceste momente grave, când în anumite cercuri se unelteşte împotriva Legiunii, pregătindu-se decapitarea ei şi lichidarea noastră, trebuie să stea cu arma la picior aici şi nicăieri în altă parte. Nu ne putem permite,, sub nici o formă, să risipim forţa legionară care ne este atât de scumpă. Nici chiar într-un război sfânt, ca acesta din Spania..."*

Comandamentul legionar a fost de acord cu propunerile *Căpitanului.* Dar ultimul cuvânt l-a avut Ion I. Moţa. El a vorbit scurt. A explicat. A pledat pentru cauza plecării în Spania, ca pentru o cauză legionară, încheindu-şi peroraţia cam în forma unui ultimatum: *"Am spus cândva că la temelia oricărei victorii spiritul de jertfă este esenţialul şi că noi, legionarii, avem cu toţii la dispoziţie cea mai formidabilă dinamită, cel mai irezistibil instrument de luptă, mai puternic decât tancurile şi mitralierele: propria noastră cenuşă. Am mai spus – Căpitanul a spus-o! – că ţelul nostru final nu este viaţa, ci Învierea: Învierea în numele Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Dacă aşa am spus şi dacă într-adevăr noi, legionarii, avem un ţel final prin care urmărim Învierea în numele Mântuitorului, mai are importanţă în ce spaţiu, pe ce teritoriu obţinem această Înviere?.. În Spania bisericile creştine sunt profanate. Se trage cu mitraliera în Dumnezeu. Mor copii, femei, oameni nevinovaţi. Noi trebuie să fim acolo. Să-i apărăm, să punem stavilă puhoiului bolşevic, să strivim în germene acolo, pe pământul spaniol, încercările rușilor de a provoca revoluţia lor comunistă. Dacă Legiunea şi Căpitanul nu sunt de acord cu hotărârea mea, eu nu voi pleca în Spania ca legionar, ci ca apărător al Crucii. Dar irevocabil voi pleca!"*

Nici intervenţiile comandamentului legionar, nici sfaturile şi ordinele *Căpitanului*, nici lacrimile soţiei, nici nemărginita lui dragoste pentru cei doi copilaşi, nici perspectiva sumbră a neîntoarcerii, nimic nu l-a putut face să renunţe la hotărârea sa. Se zice (aceasta face parte din mitologia multor popoare) *că fiecare om îşi are crucea sa şi nimeni nu cade sub crucea altuia.* În limbajul nostru de toate zilele aceasta are corespondenţa în resemnarea omului împins de fatalitate. Adică în *"Ce ţi-e scris, în frunte-i pus"*.

(continuare în pagina 14)

V. BLĂNARU – FLAMURĂ

Legionarii şi „«Pogromul» de la Iaşi"

Într-un supliment cultural al ziarului *„Cotidianul"* din 1991 luăm cunoştiinţă că la aniversarea celor cincizeci de ani de la îngrozitorul masacru de la Iaşi, preşedintele de-atunci al românilor (d. Ion Iliescu), în discursul său, nu s-a sfiit să spună: *„Exterminarea evreilor în timpul celui de al doilea război mondial a fost una din cele mai mari crime. La noi în ţară, legionarii au fost aceia care le-au înfăptuit prin rebeliunea din 1941 şi prin masacrul de la Iaşi..."*

Afirmaţia preşedintelui ţării cum că exterminarea evreilor în timpul celui de al doilea război mondial, prin *rebeliunea din 1941* „şi *masacrul de la Iaşi"*, a fost înfăptuită de *„legionari"* este o învinuire extrem de gravă şi extrem de insidioasă. Până acum, cei care s-au putut pronunţa în legătură cu aceste *„cazuri"* au fost, din nefericire, numai duşmanii învederaţi ai *legionarismului* : scribii antonescieni, în baza unor documentaţii, fabricate de centrul de dezinformare al S.S.I. (SRI de azi) şi cronicarii „marxişti" din *„epocile de aur"* al *„comunismului biruitor"* care, la fel ca primul, au avut interes să ascundă adevărul, să-l denatureze, aşa cum au denaturat întreaga istorie a românilor din acest secol.

Regretabil că preşedintele ţării, al tuturor românilor, deci şi al legionarilor, nu ştie încă un adevăr cunoscut astăzi de majoritatea românilor de bună credinţă, anume acela că în 21-23 ianuarie 1941 n-a fost o *„rebeliune legionară"*, ci *un puci militar antilegionar organizat de Antonescu şi camarila sa* şi că *jaful şi cruzimile din cartierul evreiesc nu au fost înfăptuite de legionari, ci de „băieţii" lui Eugen Cristescu, ca să compromită Legiunea spre a justifica puciul militar).* Despre această *„rebeliune"* s-au scris multe pagini în *„Apocalipsele Babilonului XX"*. În ceea ce priveşte *masacrul de la Iaşi*, lucrurile sunt şi mai clare; mai *„clare"*, tocmai pentru că - în cuvintele unui cronicar marxist - *„neconcordanţele dintre versiunile aflate în circulaţie capătă anvergura unor veritabile contradicţii..."*

Una dintre aceste versiuni o am în faţă; ea a apărut în ultimul număr (30) al revistei *„Europa"* (suplimentul Est-Vest) sub titlul *„Dosarul Malaparte"* semnat *Mihai Pelin*. În care articol, folosindu-se argumente puerile, complet în contradicţie nu numai cu realităţile, ci şi cu logica elementară a lucrurilor, argumente dintr-un aşa-zis *dosar al Veronicăi Gorgos* (fostă *Zosin*), *„militantă de stânga în tinereţe"*, cunoscută de mine ca *veşnică antilegionară* în timpul studenţiei, putem citi următoarea afirmaţie încă neîntâlnită până acum în cronicile marxiste: *Serviciile Secrete Germane, servindu-se de o mână de legionari – din aceia pe care i-au luat la rebeliune la Berlin -, au pus la cale până în cele mai mici amănunte pogromul"*. Un argument, principal, care vrea să confirme afirmaţia organizării complotului de către Serviciile Secrete Germane *„servindu-se de o mână de legionari"*, îl găsim la puncul 1: *„Prezenţa în Iaşi , în prima săptămână a războiului, a unui grup de 25-30 de legionari, străini de oraş, care cântau cântece legionare şi aveau în locuinţa unde erau cazaţi arme depozitate (str. Păcurari, fosta cărciumă Pavilion)"*.

Dintr-un început vom spune că aceste afirmaţii sunt un *fals grosolan*, asemenea tuturor falsurilor debitate împotriva tuturor celor care trebuiau lichidaţi (*„forţe reacţionare"*, inclusiv *„rămăşiţele Gărzii de Fier"*) în *„etapa socialistă a revoluţiei"* . Ne întemeiem afirmaţia pe faptul că, în zecile de *„istorii"*, scrisăă pe parcursul multor decenii de către infernala *maşină de dezinformare comunistă*, condusă de Chişinevski – Răutu – Miron Constantinescu, nu este întâlnită o astfel de malversaţie tipic marxistă. Ancheta *„militantei de stânga din tinereţe"* s-a desfăşuat în perioada 1967 – 1969. Majoritatea lucrărilor comuniste, care s-au ocupat cu *„antisemitismul legionar"*, cu *„pogromurile antievreieşti"* au apărut în deceniile următoare. Teza Veronicăi Zosin, chestia cu *„mâna de legionari"* (25 – 30 de legionari nu sunt *„o mână"*), în colaborare cu Serviciile Secrete ale amiralului Canaris, pregătind *„pogromul"*, e o teză imaginară, inventată, neluată în serios până şi de către cei mai odioşi culturnici, falsificatori de istorii. Aceasta din punct de vedere documentar. Privită problema, din punct de vedere al oricărei logici elementare, afirmaţia este o aberaţie sfruntată, bună de adormit copiii. Nu-i de conceput a crede că mareşalul Antonescu, la acea oră duşmanul de moarte al legionarilor, ar fi putut accepta, numai la cinci luni de la *„rebeliune"*, existenţa zgomotoasă în capitala Moldovei a unui grup de 25 – 30 legionari (şi încă din cei fugiţi în Germania), în centrul Iaşului, strada Păcurari, *„cântând cântece legionare"* şi, *având, „în locuinţa unde erau cazaţi arme depozitate"*. E îngrozitor de absurd a debita şi a crede o asemenea bazaconie, când este ştiut ce s-a întâmplat la *„rebeliune"* şi după. Din ordinul lui Antonescu (şi cu binecuvântarea lui Hitler) s-a tras cu tunurile în manifestanţii de pe străzile Bucureştilor. Au căzut sub gloanţele mitralierelor sute, multe sute de tineri neînarmaţi, studenţi, elevi, muncitori, care ieşiseră în stradă să ceară oprirea masacrului de la Cazarma Gardienilor Publici. Altă vină n-au avut. După „rebeliune" a urmat goana diabolică pentru capturarea „rebelilor". La data când a avut loc *„pogromul de la Iaşi"*, în iunie 1941, peste zece mii de legionari se găseau deja în captivitatea dictaturii Antoneştilor osândiţi de Tribunalele Militare sau în anchetele torţionarilor antonescieni. Alte zeci de mii s-au găsit pe front trimişi pentru *„reabilitare"*, foarte mulţi asasinaţi mişeleşte în drum spre linia întâi. Cunosc cazuri (ele sunt notate, unele, în cronicile marxiste de azi) când zeci de legionari au fost executaţi în baza unor *procese de urgenţă* (de cele mai multe ori în *procese înscenate*) pentru *„crima"* că s-a găsit în locuinţa lor o armă de foc (chiar şi una nefolosibilă, rămasă din primul război mondial). Îndrăznesc a susţine că revoluţia din decembrie 1989 s-a desfăşurat mai puţin diabolică, în cruzimi, justificate, ca „rebeliunea" Antoneştilor. Scenariile amândurora (căci amândouă s-au desfăşurat acţionate în baza unor scenarii oculte) se aseamănă, cu deosebirea că, în prima, bătălia s-a dat în cadrul puterii, dorinţa Antoneşcilor a fost *„să se debaraseze de incomozii lor parteneri de guvernare"*, tineretul ieşit în stradă încercând să-şi apere ceea ce cucerise, prin jertfe, la 6 septembrie 1940, în vreme ce în a doua, fără a intra în amănunte, revolta tineretului, spontană, hazardată, s-a caracterizat prin curajul de a surpa o dictatură odioasă; *Dictatura roşie*, care, cu adevărat, adusese ţara pe marginea prăpastiei.

(va urma)

V. FLAMURĂ

Incultura la dacormâni

Avantaj istoric sau handicap?

Indiferent ce vor spune cei ce-mi ascultă acest mic eseu-comunicare sunt decis să abordez acest concept – „incultura"- atât de ocolit de majoritatea celor cărora le place să ne gâdile la tălpi şi să ne prezinte ca pe un neam doldora de calităţi. O fac, evident, pentru a ne putea ţine mai uşor cu belciugul în nas. Indiferent de părerile care se plimbă prin scăfârliile unora *incultura* a jucat, de mai multe ori, rol pozitiv în istoria unor neamuri. Şi a jucat rol pozitiv pentru că lucrurile raţionale, suficienţa raţiunii n-a salvat pe nimeni din ghearele eşecului.

Raţionalismul şi raţionaliştii n-au mişcat decât cel mult o ceată, restrânsă, de belferi. Exista un timp când nu orice credincios putea şi avea dreptul să citească şi să comenteze – spre exemplu – Sfânta Scriptură. De ce, putem întreba? Şi vă veţi putea răspunde? Pentru că preoţii doreau – ziceţi dv. raţionalist, de raţionalişti – să-i poată conduce mai uşor pe enoriaşi. Nimic mai fals şi nimic mai ne-adevărat. Nu acesta era motivul profund (acesta ca apropo de „vizita" regelui Saul la vrăjitoarea din Endor; adică, nu e recomandabil să stârneşti duhurile rele pentru că se întorc împotriva ta). Nu de aceea, ci pentru că un om cultivat nu este întotdeauna şi suficient de puternic pentru a suporta *adevărul* şi a trăi cu el şi alături de el şi a-l urma. Aici se află adevărata dramă a omului. Există lumea oamenilor, a lui Dumnezeu (căci ale lui sunt toate) şi s-a lăsat, i s-a permis şi Diavolului să ispitească. Desigur, cum amintii, Domnul este stăpânul Universului, dar, după *căderea* îngerilor răzleţi, unitatea s-a spart şi chiar acest univers se află în oarecare dezechilibru. Omul se află sub imperiul *ispitei.* Şi cunoaşterea, înţeleasă în sensul că omul se autopune în locul lui Dumnezeu, este o ispită luciferică.

Deci, incultura este şi o posibilitate de mântuire. Dragostea – nu în sensul numai trupesc – fiind salvatoare şi nicidecum cunoaşterea luciferică, parţială. Cunoaşterea de acest tip te duce – matematic – la nefiresc. La relaţii ne-firești, ne-lăsate de Dumnezeu, deci contra naturii. Tocmai de aceea omul a fost ocrotit, ferit de a înebuni prin cunoaştere lăsându-i-se doar dorinţă, în lupta pentru putere. În conformitate - cu Dumnezeu – pentru *putere.* În mare păcat, deci, dacă persistă în acest soi de dorinţă. De aici şi *pocăinţa,* posibilitatea de a fi iertat prin pocăinţă. Aşa stând lucrurile dacoromânii au fost neam ocrotit, adică oblăduit, aflat în mântuire. Căci la păstorii X şi la oile rătăcite a venit Iisus. Şi dacoromânii au fost şi s-au salvat în istorie ca păstori şi prin oi. Ca oieri. Sfântul Dimitrie Basarabov a fost şi el păstor. Şi poate de aceea neamul românesc – fiind incult, chipurile, filosofico-literar; şi acesta după unii – a fost ocrotit de Domnul ca sărac cu duhul, adică nu cărturar. Căci aşa şi zice Iisus: „Vai vouă fariseilor şi cărturarilor!..." Căci ştiinţa, cultura, v-a orbit şi nu-l mai vedeţi pe Dumnezeu, nu mai faceţi fapte bune ci comentaţi. Cărturarii şi fariseii, deci, nu erau cei chemaţi. Chemaţi erau păcătoşii la pocăinţă. Astfel, românul – românul premodern – fiind smerit, umil, a fost ocrotit de Domnul şi rămăşiţa lui imperială încă mai dăinuie pe pământ. Încă n-a dispărut. În sensul adevărat al cuvântului dacoromânii, în bloc, nu sunt inculţi, ignoranţi, adică fără o anume „cultură", dar nu o cultură impregnată de enciclopedism, el însuşi nefiind impregnat de aşa ceva, de aristotelism, hegelianism, de marxism - freudism. Toţi aceştia – inclusiv dascălii – sunt luciferici. Aceasta, dacă privim lucrurile după venirea lui Iisus, odată cu dobândirea verticalităţii. Creştinismul are şi dă sens istoric omului. Îl leagă pe om de Dumnezeu. Există Înviere, există biruinţă asupra iadului şi a morţii. Prin Înviere şi judecată. Există o cultură - deci – de masă. Iar prin Sfânta Liturghie omul, fiecare creştin, participa (ă), se calchia (ză) în Iisus. Prin botez – chiar de la naştere – copilul era (este) pecetluit. Era (este) îmbrăcat întru Hristos. Participa (ă) la Înţelepciunea divină, deci nu era (nu este) *incult.* Incult este doar omul care se îndepărtează de Dumnezeu. La acest nivel şi în acest fel se pune problema *inculturii.* Şi aici devine pierderea noastră ca identitate. De aceea s-a pierdut elita. Elita s-a pierdut. Şi numai aici poate fi vorba de incultură, de cultură surogat. Incultura, privită în sensul de *sărac cu duhul,* ne-a favorizat, ca un grup, iar *incultura,* ca formă imatură de cultură a elitelor, ne-a pierdut. Omul cu pregătire, omul „pregătit", dacoromânul cultivat, s-a pierdut pe sine de mai multe ori. Astfel, deci, existenţial, ce ar fi mai favorabil? Să stăm în cultură sau în incultură etnică? Putem fi neam de preoţi, dascăli, rămânând noi înşine? Dacă şira spinării ne ţine, este preferabil să recădem în *incultura* noastră pastorală, incultură care ne-a favorizat atât de bine uneori. Căci Moskopole – spre pildă -, comunitatea moţilor, bihorenilor, oamenii Vrancei, Gorjului, Mehedinţiului, Sucevei, au salvat românismul. Ce să mai spunem de maramureşeni, musceleni, vâlceni? Desigur, ciobanul nu este un incult. El este astfel dacă-l privim din punctul de vedere al unui grecotei elenist sau din punctul de vedere al unui american iudaizat al zilelor noastre, dacă-l privim ca un talmudist. În cazul acesta nu putem decât să-l dispreţuim. Astfel, de aici, privindu-l pe un român, pe un dacoromân, îl vedem ca pe un ins insuportabil. Demn de a fi bârfit, condamnat la a fi demonizat şi culpabilizat de o mass-medie total aservită.

Demonizarea, culpabilizarea, satanizarea (vechi metode de luptă ideologică) „incultului", a dacoromânului, este un joc ciudat pentru neavizaţi şi de neînţeles. Nu şi pentru luciferici. Cultura, ca protest, opera lucifericilor, cultura ca protest contra lui Dumnezeu, a lui Iisus Hristos şi a Duhului Sfânt, a debutat social-politic începând cu secolul XI-XII. Trubadurii, totuşi, nu erau luciferici. Nici călugării ne-rătăciţi de platonism şi aristotelism. Dar cei ce au inventat tehnica au fost. Sunt. Căci, ce este mersul pe Lună dacă-l privim pastoral? Dar, ce este această ştiinţă în faţa Domnului? Nimic! Aşa văzând lucrurile este preferabil să fii un cioban împăcat cu Iisus Hristos, cu Biserica Ortodoxă şi cu Duhul sfânt, să stai cât mai departe de ispitele Satanei, păstor cântând la fluier, să duci la păşune oile şi mieluşeii în lumina blândă a lui Iisus. Anxiosul om al epocii acesteia, satanizatul ins al metropolelor de azi nu poate fi model de viaţă. Căci nefericit trebuie să fie azi omul pentru ca să-şi caute echilibru în dezechilibrele demoniacului. Aici se află adevărata incultură, cultă de data asta. Căci de ce au fost pierduţi uriaşii? Dar cei ce s-au semeţit să construiască un turn până la cer? Şi noi trăim, astăzi, o epocă de semeţire şi sumeţire. Şi astfel de epoci satanice au mai fost. Şi toate au avut acelaşi sfârşit. S-au ruinat.

George URSA
Academia Dacoromână
- comunicare -
miercuri, 25/06.1997

- LEGIONARII PRĂZNUIESC PE CĂPITAN -

BISERICA SFÂNTA ÎNVIERE DIN BACĂU (11 SEPT.1999)

Ne-am întâlnit în acest Sfânt Lăcaş să prăznuim pe CĂPITAN, pe toţi camarazii şi pe fraţii noştrii care dorm în pământul Ţării mucenicite, sau pe alte tărâmuri, fără cruce şi fără mormânt.

Noi, cei mai vârstnici, deşi obosiţi de povara timpului, care nu iartă pe nimeni, noi care am purtat pe umerii noştri greul atâtor prigoane ca şi cei dinaintea noastră, ne-am adunat astăzi în Biserica Lui Hristos, nu pentru a plânge lacrimă de sânge, ci prin rugăciunile noastre să fim o clipă împreună iarăşi cu cei plecaţi la Dumnezeu, să le auzim glasul de foc, chemarea din adâncuri şi strigătul lor de luptă, de biruinţă, de moarte.

Ei au murit doar aici pe pământ ca să trăiască în ÎMPĂRĂŢIA VIEŢII fără de moarte, ca să trăiască în veci Patria lor.

Viaţa CĂPITANULUI ca şi a lor a fost scurtă, ca o adiere de vânt; pe ei nu i-a descompus timpul şi urgia vremii nu i-a îngenunchiat.

Îi simţim în rugăciunea noastră şi-i vedem în amintirile noastre tot tineri ca şi altădată, vajnici, hotărâţi, cu sufletul arzând de jarul aceleiaşi credinţe în biruinţa Neamului lor, în biruinţa întru Hristos.

Noi, legionarii, astăzi ca şi ieri suntem ţinuţi într-o situaţie de toleraţi ai vieţii de către o clică politicianisto-comunistă aşa zisă democrată; noi nu avem dreptul să arătăm celor ce nu cunosc, drama neamului nostru, drama noastră, să le povestim martirajul nostru, ce am gândit şi cum am fost asasinaţi.

Criminalii de ieri, care ne-au strivit oasele, au ucis vieţi şi au mutilat suflete, au devenit peste noapte umanişti, democraţi, patrioţi, bisericoşi chiar.

Ei ne urmăresc şi azi. Dar rănile noastre strigă de acolo din ruina groazei şi a caznelor, din ţărâna însângerată, din miile de ziduri ale temniţelor, din adâncul mormintelor.

Ele sunt mărturii cutremurătoare care vor vorbi posterităţii şi în faţa Lui Dumnezeu. Ei, ucigaşii, nu au decât o singură religie, acea a urii şi a îmbuibării.

Semenul pentru ei e un duşman şi nu lasă să se cunoască adevărul despre trecutul lor de crime împotriva umanităţii, de crime împotriva Neamului Românesc, neam pe care l-au răstignit şi l-au sărăcit.

Dar nimicirea fizică a legionarilor nu le-a reuşit, din contră martirajul şi moartea noastră a consolidat lupta noastră şi a mişcat şi cele mai împietrite inimi româneşti, ei au trecut la nimicirea morală inventând cele mai odioase minciuni pe seama Mişcării Legionare, şi ascunzând adevărul despre crimele lor. Din neostoita lor ură şi luptă împotriva legionarilor (peste şaptezeci de ani), politicienii noştri au făcut o tribună a denigrării şi compromiterii demnităţii şi curăţeniei noastre sufleteşti.

Groparii de ieri ai Neamului Românesc se erijează astăzi în salvatorii lui şi împing tot noroiul vieţii lor peste mormintele noastre sfinte.

Ei nu aparţin moralei Lui Hristos, ci diavolului.

Trăim şi astăzi într-o lume prădalnică, de râmători fără moralitate, lacomă, acaparatoare, totul redus la funcţiile fiziologice.

Noi, legionarii am avut parte numai de prigoniri, de ani mulţi de temniţă, de nopţi lungi şi nesfârşite de suplicii şi torturi, de lacrimi şi de morminte.

Trupurile noastre sunt pline de răni. Drept aceea nu vom pune strajă gurii noastre şi vom vorbi întru mărturisirea adevărului, vom striga împotriva prigonitorilor.

Ei nu vor putea omorâ atâţia dintre noi câţi suntem noi în stare să murim pentru credinţa noastră.

Să nu se uite că libertatea e dreptul tuturor, e o cucerire a civilizaţiei şi luptei omului, e valoarea supremă a vieţii.

Nu o striviţi!

Istoria, umanitatea şi Dumnezeu nu vă va ierta.

Noi legionarii nu suntem nici fascişti, nici hitlerişti, nici antisemiţi şi nici criminali de război. Suntem ROMÂNI CREŞTINI şi martiri ai pătimirilor româneşti.

Mişcarea Legionară s-a născut pe pământul românesc şi din zbuciumul sufletului românesc. Ea este un front creştin de apărare a Bisericii Lui Hristos şi a valorilor strămoşeşti.

13/ sept. 1999, Bacău

Petru C. BACIU

Melancolie de iarnă

În „vestiar", în colţul mesei,
Cu faţa în pumni,
Tăcând, tăcând,
Mă întreb dacă eu
Nu sunt **Altul.**
Adânc prăbuşit,
În noaptea îngândurată
A istoriei
Şi neştiind stăpâni
Neputinţa,
Cea de toate zilele,
Îmi vine să mă spânzur
cu frajurile unsuroase
ale Poeziei
Trădate, trădate
Pentru proza
Salopetei
Şi a toxicităţii
oraşului viermânos
Vita incorporatus
Est
Şi vita plicticus est
George – ne= George,
Ursa – ne= Ursa
Şi Poet – ne= Poet;
De moarte,
De moarte,
Obosit,
Îngândurat aplomb beteag.
Plecat al nostru steag,
Plecat...

George URSA
(1974-1989)

ÎNTREGIREA
- 1 Decembrie 1918 -

Este împlinirea DREPTĂŢII ISTORICE pentru Neamul Românesc, pentru români şi pentru Ţara noastră.

Este rod al dorinţelor de secole al românilor din cele trei ţări – sore - de pe cotul Carpaţilor; Întregirea s-a săvârşit, ca o minune dumnezeiască, atunci când speranţele păreau să fie cu totul spulberate.

Pentru această sfântă dorinţă, sute de mii de soldaţi români se jertfeau pe Olt, pe Jiu, pe Trotuş în asalt, mai întâi, şi apoi (după Turtucaia) în apărare şi în retragerea oprită pe Milcov şi la Mărăşti şi Mărăşeşti.

Aceşti viteji urmaşi ai răzeşilor şi moşnenilor de altă dată au împlinit întregirea. E meritul lor, în primul rând.

Au contribuit desigur şi conducătorii destoinici ai armatei române; şi conducătorii înţelepţi şi domnii de-atunci ai treburilor ţării.

Şi s-a întregit atunci ROMÂNIA MARE.

Rând pe rând, Bucovina, Basarabia şi Transilvania, prin voia lor, s-au alăturat Ţării celei mici, reîmplinind dorinţa Viteazului Voievod Mihai.

300 de ani a rămas vie această dorinţă în cugetul românesc. „Sfânta dreptate" – cum o numeau ardelenii în deosebi – se împlinise.

Era începutul – posibil de-atunci – al unei mari istorii româneşti.

Dar n-a fost să fie aşa.

Dumnezeu dă - spune o vorbă românească - dar nu-ţi bagă în traistă.

Pentru ca istoria Neamului nostru să fi pornit pe o cale de mărire, Ţara Mare trebuia să devină şi Ţara Tare.

Şi....., au fost destul 20 de ani ("918 – '940) următori întregirii, timp în care – cu puţine excepţii meritorii – conducători mici-la-cuget şi ticăloşi-la- fapte, au uitat de jertfele vitejilor, au uitat de nevoile Ţării, au uitat de menirea lor şi s-au dedat jecmănelii în folos personal sau de clică.

Unii dintre conducătorii vremii, convinşi (!) că sforăriile ocultelor internaţionale împliniseră întregirea Ţării, se ploconeau acestora, la Paris, la Londra sau aiurea. Ascultau orbeşte,- cu interes mic personal în mânecă -, la jocul cărţilor cu mistrie, compas, ori ciocan, cu seceră sau stele.

Numai de Sfânta dreptate şi de Crucea creştinească, pe care Neamul românesc fusese răstignit amar, de veacuri, nu voiau să ştie şi s-asculte.

Nici ridicării Ţării nu voiau să slujească.

Au vrut însă ridicarea Ţării tinerii anilor 1922 – 1937; ei au simţit chemarea istoriei şi pericolul răului care pândea de la Moscova, de la balaurul bolşevic (S-ar părea că toate acestea nu mai au legătură cu ÎNTREGIREA din 1918; ba da! au legătură).

Pentru Sfânta dreptate a Neamului nostru, *Căpitanul*, Corneliu Codreanu şi Mişcarea Legionară, pornită de el, s-au ridicat şi au luptat pentru o Românie tare, pentru ridicarea conştiinţei româneşti, încât să stea de veghe Ţării. Ei voiau să-i împlinească Neamului Destinul lui măreţ.

S-au coalizat împotriva lor toate forţele răului. Numai e nevoie să înşirăm şi aici ce s-a întâmplat ... Neamul şi Ţara şi poporul tot au ajuns în robia cnutului sovietic; pentru 50 de ani.

Mai sunt şi acum păreri de nevolnici, cum că aşa a fost cursul istoriei.... că, vai de noi, nu avem ce face... ba unii (bicisnici) mai spun că aşa a fost bine.... „mânca-le-ar casa pustia şi Neamul nemernicia..." se căina, cu dreptate, Eminescu, doinind amarul Neamului.

Plevşca politicianistă a deceniilor 3 şi 4 au împins Ţara pe grohotişul dureros al sfârtecării, al măcinării sufletului românesc în cei 50 de ani care au urmat.

În toată această vreme, din nou, numai Mişcarea Legionară condusă de Comandantul ei Horia Sima, a menţinut stindardul demnităţii şi onoarei Neamului Românesc.

Crezul legionar, creştin şi naţionalist, este nădejdea de împlinire şi ridicare a Neamului nostru, ridicare ce trebuie să urmeze Întregirii din 1918.

Acest crez slujeşte „Învierea creştină şi legionară a Neamului Românesc"...

Nicolae MAZĂRE

CUVÂNT CĂTRE ÎNAINTAŞI
- crezul meu-

Vă scriu iubiţii mei înaintaşi,
Bunici şi unchi şi camarazi de luptă,
Vă spun că nici eu şi nici cei rămaşi
Nu am uitat a voastră vrere sfântă.

Chiar de avem încă duşmani destui,
Străini de ţară, neam şi cele sfinte,
Chiar de sunt ca nicicând de nesătui
Şi vă lovesc şi-acolo, în morminte.

V-au umilit, bătându-şi joc de voi,
V-au adus prin temniţi, ferecaţi în fiare,
Iar jertfele-atâtor români eroi
Să nu cunoască nici o răzbunare?

O, nu! Nu am fi vrednici să trăim
De am uita atâtea jertfe sfinte,
Şi nu am merita nici să murim
De am călca pasivi pe oseminte.

Eu? Mi-am făcut din chinul vostru crez,
Din lupta voastră - flacără nestinsă,
Cu-a voastre chipuri mintea-mi luminez,
Iar crucea mi-este armă neînvinsă.

Şi, privegheat de bunul Dumnezeu,
Mă-ndrept cu paşi smeriţi spre biruinţă,
Căci ăsta este-n viaţă crezul meu:
Să sufăr pentru-a voastră suferinţă.

ian., 1998

prof. Florin DOBRESCU

(urmare din pagina 9)

• *(IONEL MOŢA...)* E posibil să existe un oarecare adevăr în jurul ideii că este o forţă (legionarii nu erau fataliştî; în schimb *credeau că toate lucrurile se fac şi se desfac după voia, după îndurarea bunului Dumnezeu*), care determină, în mare, mersul lucrurilor şi viaţa oamenilor într-un mod prestabilit şi irevocabil. „Cazul" Moţa vine într-un fel să confirme existenţa acestui adevăr.

Cert este că până la urmă „voluntariatul" lui Ion. I Moţa a avut câştig de cauză. Consiliul de conducere al Mişcării, la propunerea profesorului Nae Ionescu, a aprobat plecarea în Spania a unei *echipe simbolice* de voluntari legionari în frunte cu Ionel Moţa. Dar pentru ca echipa să simbolizeze cât mai perfect ataşamentul *Legiunii* faţă de poporul spaniol, ameninţat de primejdia sovietizării, şi pentru ca Ionel Moţa să nu aibă impresia că pleacă în complet dezacord cu *Căpitanul* şi cu ceilalţi şefi legionari, consiliul de conducere al Mişcării a aprobat ca echipa de voluntari să nu numere mai mult de şapte inşi, însă coechipierii lui Moţa să aparţină elitei legionare, din eşalonul cel mai înalt al *Legiunii.*

În acest fel s-a ajuns la echipa din care făceau parte următoarele grade legionare: doi comandanţi ai „Bunei Vestiri", amândoi prezumtivi urmaşi la şefia *Legiunii* (Ionel Moţa şi inginerul Gh.Clime); patru comandanţi legionari (Al. Cantacuzino, preotul I. Dumitrescu – Borsa, N.Totu şi Bănică Dobre, singurul – se pare – necăsătorit din echipă) şi Vasile Marin care nu avea nici un grad legionar, dar care, ca doctrinar legionar, cu o perfectă încadrare în spiritualitatea trăirii legionare, făcea parte din conducerea Gărzii de Fier.

Tot în şedinţa aceea s-a hotărât ca echipa celor şapte să fie însoţită de generalul Gh. Cantacuzino – Grănicerul, care, în calitate de preşedinte al Partidului *„Totul pentru Ţară"*, să înmâneze din partea şefului *Legiunii*, generalissimului Franco, la Burgos, o spadă de onoare cu următorul mesaj scris în oţelul spadei: *„Generalissimului Francisco Franco, omagiu din partea Legiunii Arhanghelului Mihail – Corneliu Zelea Codreanu!"*

La plecarea legionarilor din Bucureşti, n-a avut loc nici un fel de festivitate deosebită. Deşi plecarea celor opt lideri legionari se făcea în condiţii legale, cu toate aprobările de rigoare, totuşi *Căpitanul*, în urma unui ordin al Ministrului de Interne, a interzis orice manifestaţie legionară.

Comandantul legionar Andrei Ionescu s-a găsit printre cei câţiva şefi legionari care au participat la scena despărţirii dintre Corneliu Codreanu şi Ion I. Moţa. Se ştie că datorită opoziţiei *Căpitanului* faţă de dorinţa lui Moţa de a pleca să lupte în Spania şi datorită dramei ce se crease în familia Moţa – Codreanu pe această temă, raporturile dintre şeful *Legiunii* şi primul său adjunct se răciseră în ultimul timp. Reţin din povestirile lui Andrei Ionescu un amănunt fără importanţă majoră, dar destul de semnificativ, anume acela că la despărţire cei doi lideri legionari s-au îmbrăţişat şi au plâns. Parcă era prevestirea, dureroasa prevestire că avea să fie şi ultima lor despărţire.

În acest context se poate aminti şi scrisoarea lui Ionel Moţa către Corneliu Codreanu, prin care adjunctul *Căpitanului* încearcă să justifice hotărârea sa de a participa la un război împotriva profanatorilor de biserici. Nu-mi amintesc nici o frază din ea, deşi am citit-o de nenumărate ori. Ceea ce însă este demn de reţinut şi merită să fie subliniat din conţinutul acestui unic document legionar pare a fi faptul că astăzi, mai mult ca atunci, după patru decenii şi jumătate de regim comunist în România şi celelalte ţări satelite ale *"patriei socialismului revoluţionar"*, astăzi după ce democraţia occidentală, abia trezită din letargia unei jumătăţi de secol de indolenţa politică, încă mai bâţâie, de frica diviziilor sovietice, astăzi când ştim din proprie experienţă ce a însemnat pentru omenire (şi ce mai înseamnă!) *revoluţie socială, dictatura proletară, stalinism, maoism, brejnevism şi dezmăţ comunist*, astăzi mai mult ca în 1936 – 1937 scrisoarea lui Ion I. Moţa are o actualitate înfricoşătoare. Ea este un patetic mesaj adresat Occidentului, să se trezească din somnul de moarte al *tembelismului sau politic*; un mesaj adresat neamului românesc căruia vrea să-i arate calea mântuirii sale şi un apel pentru legionari la unitate, la ordine, la abnegaţie şi la credinţă nestrămutată.

Îmi amintesc că scrisoarea se termină cu un îndemn, cu un înflăcărat apel, adresat lui Corneliu Z. Codreanu şi din care poeţii legionari vor pune în cântece, în imnuri, în comandamente politice, versuri ca acestea: *„Să faci, Căpitane, o ţară ca soarele sfânt de pe cer"*.

Am insistat asupra faptului cu au plecat în spania cei şapte legionari, întreaga relatare bazându-se pe cea mai stricta veridicitate, din sursele cele mai autorizate. Nu atât pentru a scoate în evidenţă evenimentul ca atare, cât, mai ales,spre a arăta şi de data asta, că în dialectica cronicarilor marxişti *adevărul istoric escamotează defavorabil prin labirintul demagogiei staliniste.*

Despre ce a însemnat pentru legionari toate acestea în Războiul din Spania s-au ocupat doi voluntari, din echipa lui Moţa, anume: *Alexandru Cantacuzino* în volumul "Pentru Hristos" şi Niculae Totu în „Însemnările" lui din campania din Spania.

REDACŢIA

Fondator: Simion GHINEA VRANCEA
Redactor şef: George URSA
Corector: Mircea RAŢIU
Redactor, cap limpede: Sile IORDACHE
Administraţia (tl.: 610 46 71): Mişu DUMITRESCU
•Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie.
Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.
Corespondenţa: "F C B - V"–C. P. 8-27, Bucureşti
Tiparit la Tipografia EDITURII „ELISAVAROS".

I.S.S.N.: 1453 - 5602